

பூரஸ்து.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த
திருப்பள்ளியெழுச்சி.

தனியன் உரை.

(திருமாயாண்டான் அருளிச்செய்தது.)

பொருள் தடுவ ருதா பரவாஸுதேவம்
நாமெய்யம் நானுடைதலுணியம் |
பூரவொய்கிம் பொருதுத ஸூத்திரிகாரம்
கதாஹி ரொணம் கமவனீயெ ||
தமேவ மத்வா பரவாஸுதேவம்
நங்கேசயம் நானுவதர்ஹணியம்
பாரபோதிகம் யோக்குத ஸூக்திமாலாம்
பக்தாங்கிரேணும் பகவந்தமீடே

பதவுரை.

பு.	பாடினொரு ஆழ்வார்	பூரவொய்கிம்	திருப்பள்ளி சுனர்த்தமநான
நானுடை	அரசனைப்பெயல்	ஸூத்திரிகாரம்	திவ்யப்பத்தத்த
கதாஹி ணியம்	புனைத்தத்தவராய்	கருதுத (கரு)	அருளிச்செய்தசொ அப்படிப்பட்ட)
நாமெ ய்யம்	திருவாந்தத்தவரணியில் பள்ளிகொண்பவரான பெரியபெருமானே	கதாஹி ரொணம்	ஞானம் முதலிய குணங்கள் அமைந்த
தம் பரவா ஸுதேவம் ரெண	அப்படிப்பட்ட வாஷாந் பரவாஸு தேவருடையே	நாமெய்யம்	தொண்டரடிப்பொடி பாழ்வாரை
ருதா	பாதிபத்திபண்ணி,		அதிக்கின்றேன்.

சுருத்தம் :—கோரிலிலே கன்வனத்தருளுமவரான பெரியபெருமானே
நானுதாந் பரவாஸுதேவருடையே அதுணத்தித்து அவர்விஷயமாகத் திருப்பள்ளி

பெழுச்சி பென்னும் திவ்யப்பாபந்தத்தை அருளிச்செய்த தொண்டாடிப்பொடி பாழ்வாசாந் துதிக்கின்றேனென்றபடி. ராஜாக்களைப் பள்ளியுணர்த்துமா போலே ராஜாதிராஜனை அழகியமணவாளனைத் திருப்பள்ளியுணர்த்துமே போலே “ராஜவதஸ்ஸுனீயம்” எனப்பட்டது. சக்கரவர்த்தி திருமாளும் ஆராதிக்கப்பெற்ற பெருமாளிறே.

“காவெரீ விரஜா வெபம் வெவாணம் ராமலிங்கம். வணவாஸுடு வெ ராமமம் பூக்யகூல வாரிவடிம்—காவேரீ விரஜா வேபம் வாகுண்டம் ரங்கமந்திரம்—வணவாஸுடுதேவா சக்கேசு பரதவசும் பரமம்பதம்” “வடிவுடைவாடுஞ் திவ்யனே பென்னும் வந்திருவாங்கனே பென்னும்” “பொங்கோ தஞ்சுழந்த புவளியும் விண்ணாவரும் அங்கா தஞ் சோசாமே ஆய்கின்ற வெய் பெருமான் செங்கோலுடைய திருவாங்கச் செவ்வனார்” என்றவை முதலான பரமானங்களை அடிபொற்றி “தமேவமத்வ பரவாஸுடுதேவம்” எனப்பட்டது.

இவ்வாழ்வார்க்கு “பந்தாம்கிரேணு” என்றும், “தொண்டாடிப்பொடி” என்றும் திருநாமம் நிகழ்த்ததற்குக் காரணம் இவரது சரித்திரத்திலே விளக்கப் பட்டது.

(திருவாங்கப்பெருமானையர் அருளிச்செய்தது.)

[இருவிசற்புரேசிகை வென்பா.]

மண்டல் குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னியதீர்த்
தொண்ட ரடிப்பொடி தொன்னகரம்—வண்டு
திணர்த்தவயல் தென்னாங்கத் தம்மாணப் பள்ளி
யுணர்த்தும் பிராணுதித்த ஓர்.

வந்தி	வண்டுகளானவை	தொண்ட ரடிப்பொடி	“தொண்டாடிப்பொடி” என்றுத் திருநாம முடையவான ஆழ்வார்
திணர்த்த	{ செருக்கிப்படித்திருக்கப் பெற்ற	உதித்த கூர்	{ திருவவதரித்த திவ்யதேச மானது—;
வயல்	சுழலிகள் குழந்த	மா மறை யோர்	{ நெத்த வையதிகங்கள்
தென்	அழகிய	மன்னிய தீர்	பொருத்தி வாழ்த்தத்தோன தீர்மையையுடைய
அரங்கத்த	{ திருவாக்கத்தில் (என்வணர்த்தருய்திற)	மண்டங்குடி	“திருமண்டங்குடி” என்கிற
அம்மாண	பெரியபெருமானை	தெய்வ கரம்	அளவியான கரமாரும்
பள்ளி	{ திருப்பள்ளி யுணர்த்த வணர்த்தும்	மன்னிய	என்று பெரியோர் உதவியி.
பிரான்	பரமோபகாரகரம்		

அழகியமணவாளனுக்குத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடியருளின் தொண்ட ரடிப்பொடியாழ்வார் திருவவதரித்தருளின திருமண்டங்குடியே கமக்குப் புற விட மென்றவாற. ஆழ்வார்களிற்காட்டினதும் அவர்கள் திருவவதாராதலமே பரப்பயதம் என்ற விசேஷாந்தம் உய்த்துணர்த்தக்கது.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

திருப்பள்ளியெழுச்சி.

தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்பரத்தங்கொண்டி
 னுள் நிந்தியது—இப்போதும். திரு என்னுஞ்சொல் சிறப்புப்பொருளைக்
 காட்டி, பன்னிக்கு (அல்லது, எழுச்சிக்கு) அடைமொழியாய் நின்றது. பள்ளி-
 படுக்கை. எழுச்சி-எழுந்திருத்தல்; 'சி' விருதிபெற்ற தொழிற்பெயர். படுக்-
 கையைவிட்டெழுந்திருத்தல் என்றதாயிற்று. இது, இத்திவ்யப்பரத்தத்திற்கு
 இலக்கணையான் திருகாமமாயிற்று. ஒவ்வொரு பாட்டிலும் "பன்னியெழுந்-
 தருளாயே" என்று திருப்பள்ளியெழுச்சியை வேண்டினதால். பிரபந்தத்திற்குப்
 பெயரிடும் வகையைக் கூறவிடத்து, (கன்னால்—பொதுப்பாவிடத்தில்) "முத-
 லால் கருத்தன் அனலுமிருதி, பொருள் செய்கித்தோன் தன்மை முதல் நிமித்-
 தினும், இடுகுறியானும் தற்கு எய்தும் பெயரே" என்று கூறப்பட்டிருத்தலால்
 அதனிய பொருளினால் பேர்பெற்றது இந்நூல் என்க. (அதனிய பொருள்—
 அளித் கூறப்பட்ட விஷயம்.)

இத்திவ்யப்பரத்தத்திற்கு எஞ்சியரும் பெரியவாச்சான்பின்னையும் மணிப்ரா-
 வாள நடைபில் மிகவும் கம்பீரமான நடையில் அருளிச்செய்த வியாக்கியானம்
 கள் உள்ளன. பெரும்பாலும் அனந்தாதத்தமுனி "திவ்யப்பரத் திவ்யர்த்த
 தீபிகை" என்னும் இவ்வுரை வகையப்படுகின்றது.

திருப்பள்ளியெழுச்சி உரையின்

அவதாரிகை.

சிழப் பிரபந்தமாகிய திருமாவிலில் இவ்வாழ்வார் தாம் விஷயார்த்தங்களி-
 னின்றும் தமது செஞ்சைமீட்டு பகவத்கவியத்திலே சேர்த்தது முதலாகத்
 தாம் பெற்ற பேறுகளைச் சொல்லிக்கொண்டு போன்ற பகவத் வைபவத்தையும்
 பகவத வைபவத்தையும் பாக்க அருளிச்செய்து, எம்பெருமானோடே அணைந்து
 ஆனந்திக்கப் பெறவேணுமென்ற பாரித்துக்கொண்டு பெரியபெருமானருளை
 சொன்னார்; சென்றவிடத்திலே பெருமாள் திருக்கண்களாலே குளிரோக்குதல்,
 வையை நீட்டி அணைத்தல், குரவாச்சம் பன்னுதல் ஒன்றுஞ் செய்வாதே
 பன்னிகொண்டருளிஞர். இக்கணவளர்த்தியானது ஊழாரிகளுடைய உருக்கம்
 போலே சொம்பலாகன்று; ஆழ்வார் பாக்களிலே அநாதாத்நாமமன்று. பின்னை
 எத்தானே பென்னில்; + முதனுபக் கன்வகுதித் துர்த்தரோ டுகைந்து மாதார
 கவற்கணென்னும் விலையுள் பட்டமுந்திக்கிடந்த இவ்வாழ்வார் அக்கொடிய
 நிலைமையெல்லாம் நீங்கித் தன்பக்களிலே ப்ரவணாஸபடியையும், அவர்க்கு
 இந்த ப்ரவணவத்தை புண்டரக்கினை தன் பெருமையையும் தீனைந்துகொண்டு

“நாகமிசைத்துயில்வான் பேரனுலகெல்லாம் நன்கொடுக்க” என்றபடி—மற் றுள்ளோகையும் இவரைப்போலே தன்பக்கமிலே ஆட்படுத்திக்கொள்ளும் வழி யாறுகொல்? என்று இச்சிந்தையோடே திருக்கண்வளர்ந்தருளினான்.

அவ்வொப்பெருமானை “அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே” என்று பலகாணம் திருப்பள்ளியுணர்த்தி, “தொண்டாடிப்பொடி பென்னுமடியனை அளியனென்றருவி உன்னடியார்க் காட்படுத்தாய்” என்று பாகவத பரவந்த மான கைங்கரியத்தைக் கொண்டருளவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறதாய்த் து— இத்திவ்யப்பரந்தம்.

அவதாரிகை முற்றம்.

கதிரவன் குணநிலைச் சிகரம்வந்தனைத்தான்
கனலிருளகன்றது காணியம்பொழுதாய் *
மதுவிரித்தொழுகின மாமலரெல்லாம்
வானவரரசர்கள் வந்துவந்தீண்டி *
எதிர்திசைநிறைந்தன நிலசோமேம்பகுத்த
இருங்களிற்றிட்டமும் பிடியொழிமுரசும் *
அதிர்த்தலிலகைகடல் போன்றனதெங்கும்
அரங்கத்தம்மாபள்ளி யெழுந்தருளாயே.

(க)

அரங்கத்த அம்மா	{ திருவாங்கத்தில் பள்ளி கொண்டருளும் ஸ்வாமியே !	வந்து வந்த	{ ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலிவந்து
கதிரவன்	வாயிர்புணவன்	நாண்டி	திராண்டி
குணநிலைச்	சிறுஞ்சுத் திக்கிலே	எதிர் திசை	{ திருக்கண்ணோக்கான தெற்குத் திக்கிலே
கொம்	{ (உதயவிரிசின்) கொடி முடியிலே	கிதைந்தனர்	கிதைந்துவின்றார்கள் ;
வந்து அணைத்தான்	{ வந்துகூடினான் ;	இவசொடும் புகுத்த	{ இவர்களைவிட கடவுந்த (இவர்களுடைய வாழ்நாளாயிய)
கன இருள்	{ (இரவில்) அடர்ந்திருந்த இருளானது	இரு களித பட்டமும்	{ பெரிய ஆள்வானைத் திரைகளும்
அகன்றது	நீங்கி பொறித்தது ;	பிடியொழி	பெண்மயனைத் திரைகளும்
அம்	அழகிய	முரசும்	பேரிசைத்தயங்களும்
அலைப் பொழுது ஆய்	{ அலைப் பொழுது அட, ஆய்	அதிர்த்தலில்	செய்திருக்கும்பொழுது
மர மலை எல்லாம்	{ சிதந்த புத்தபங்களைவல்லாம்	எங்கும்	எத்திசையும்
விரித்த	விதானமைய	அலை	அலைவெதிலியான்த
மது ஒருகிண	தேன் வெள்ளமிடகின்றன;	கடல்	{ கமுதா கோலத்ததை ஒத்திருத்தது ;
வானவர்	தேவர்களும்	பேரனது கூடது	(ஆதலால்)
அரசர்கள்	ராஜர்களும்	பள்ளி எழுந்தருளாய்	{ திருப்பள்ளியை விட்டு எழுந்திருக்கவேணும்.

பொழுது விடிந்தமைக்குள்ள அனையானவர்களையும் திருப்பள்ளி பெருந் திருக்கவேண்டிய காரணங்களைப்புகழி உணர்த்துகின்றார்.

மஹாராஜன் பள்ளிகொண்டாராநின்றால் அவனை உணர்த்துகைக்குச் சிற் றஞ்சிறுகாலைபில் ஸந்த்யாதிபங்கொண்டு வருவானாப்போலே ஸந்த்யபகலான் தன் கிரணங்களெல்லாவற்றோடும் சேர்ந்திசையில் உதயகிரியிதுச்சியில் வந்து அனைவாநின்றான் ; உடனே, செலித்துடெந்த இருள் சிதறிப்போயின : இருள் சீங்கினவாதே “சிற்றஞ்சிறுகாலை” என்னும்படியான அழகிய ப்ராஹ்ம முத்தூர்த்தம் ஆக, தாமரை முதலிய மலர்களெல்லாம் கிசலித்துத் தேனொழுது ரின்றன ; இத்திரன், குடேபன் என்னும்படியான பலதேவர்களும் சாஜாக்களும் தம் தம் பதவிகளில் வின்றும் தங்களுக்கு கழுவுதல் வாராகமைக்குத் தேவரீரைத் திருவடித்தொழுநகையிலுண்டான விவரவு மிருதியாலே வந்து திரண்டு, “எம் பெருமான் திருப்பள்ளி புணர்த்தவாதே கம்மை முதலிலே கோக்கவேணும்” என்னுமானையாலே திருக்கண்ணோக்கான எதிர் திசையிலே வந்து நின்றார்கள். இவர்களுடனே வந்த பெரிய பாணத்திரன்களும் இனம்பிரியாத பேடைகளும் வாத்ப் கோவுங்களும் இந்த அமுதாபமாக முழங்குகிற முழக்கமானது சந்திரோ தயத்தில் கடல்போலே கிளராரின்றது ; உபய கிபுதி காதரான தேவரீர் திருப் பள்ளியுணர்ந்தருளி இவர்களுக்கு முகங்கொடுத்தருளி அடிமை கொண்டருள வேணுமென்பது கருத்து.

குணக்கு+திசை—குணதிசை ; திசையெடு திசைப்பெயர் சேர உயிர் மெய்யும் ககாவொற்றும் நீங்கிற்று. சிகரம்—பரிவாரம் என்ற வடசொல் திரிபு. கனவிருள்—வயது என்ற வடசொல் கனவெனத் திரிந்தது. ஆய்—ஆக என்னும் ஐச்சத்திரிபு. மது—உபய என்ற வடசொல் திரிபு “மது விருக் தொழுதின” என்னும் அத்யாபக பாடம் வ்யாக்யானத்துக்குச் சேரது. கனிந்து+சட்டம்— கனிந்தீட்டம். முரணு—மூரணு என்ற வடசொல் திரிபு. ... (க)

கோழங்கோடிமுல்லையின் கோழமலரணவிக்
கூர்ந்ததுகுணதிசை மாகுதமிதுவோ *
எழுந்தனமலரணப் பள்ளிகொள்ளன்னம்
சுன்பனிகனைத்த தமிழஞ்சிறகுதறி *
விழுங்கியமுதலையின் பிலம்புரைபேழ்வாய்
வேள்ளெயிறுவதன் விடத்தினுக்கனுந்தி *
அழுங்கியவானையி னகுந்துயர்கேடுத்த
அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. (உ)

குணதிசை	} சேக்காற்றானது	கோழ மலர்	அழகிய மலர்களை
மாகுதம்		அனைவி	அனைந்து கொண்டு
கோழ கொடி	{ செழுமை தங்கிய வெடிமைய புடைத்தான	இதலோ	இதோ
முல்லையின்		கூர்ந்தது	விசலின்றது ;

மலர் அனை	புஷ்பசபனத்திலே	பேற் றாய்	பெரியவாயினான்
பள்ளிகொள்	உறங்குவின்ற	வென் வயிறு	{ வெளுத்த கோலப்பற்கள்
அன்னம்	ஹம்ஸம்மகாநாயை,	உற	{ ஊன்ற
நன் பணி	{ (மழை பேசல்) சொலிதற	அதன்	அம்முதலிலினுடைய
நனைத்த	{ பனியாலே நனைத்த	விடத்தினுக்கு	பன் விடித்திடுக்கு
தம்	அவ்வுருடைய	அனங்கி	{ மிகவும் நொவுபட்ட
இரு சிறகு	அழகிய இறகுகளை	அருங்கிய	
உதறி	உதறிக்கொண்டு	கூனையின்	கஜேந்திராழ்வானுடைய
எழுந்தன	உறக்கம் விட்டெழுந்தன;	அரு தாய்	பெரிய தக்கத்தை
விழுங்கிய	(தன்சாரில்) விழுங்கின	செடுத்த	போக்கியருளின
முதலையின்	முதலையினுடைய	அரக்கத்தன்-1 பள்ளி எழுந்தருளாய்—.	
பிலம் புரை	பாழி போன்ற		

வலியுடையதுகே நேரே உறவான தாமரைப்பூவினுடைய விகாஸமையன்றியே விலப்புவான முல்லைப்பூவும் விகலித்து, மேகாற்றானது அதன் மனத்தைக் கொண்டு தேவரினாத் திருப்பள்ளியுணர்த்துமாபோலே வந்து விசாரித்தது இக்காற்று வீசினவாறே, புஷ்பசபனத்திலே ஈடத்தறங்கின ஹம்ஸரிதுங்க ளுளும் 'பொழுது விடித்தது' என்றறிந்து, இரவெல்லாம் தமது இறகுகளில் படித்திருந்த பனித்திவலைகளை உதறிக்கொண்டு உறக்கம் விட்டெழுந்தன. கஜேந்திராழ்வானை அன்று கொடிய ஆபத்திலின்றும் விடுத்துக் காத்தருளி னாற்போலே இன்று அடியோங்களைக் காத்தருள்வதற்காக தேவரிர் திருப்பள்ளி விட்டெழுந்தருள வேணுமென்றிதது.

[விழுங்கிய இய்யாதி.] முதலையானது பாசியின்மேல் விழித்து கங்கின மாத்திரமே வல்லது விழுங்குகின்றியே) அப்படியிருக்க, "விழுங்கிய முதலையின்" என்னலாமோ? எனின்; பசுல்கள் கிணற்றினருகே போயிற்பென்றால் "ஐயோ! குழந்தை கிணற்றில் விழுந்துவிட்டது! விழுந்தவிட்டது" என்பதுபோல் இதனைக்கொள்க.

கூர்ந்தது = உத்தன்...மிருதல், அதிகமாதல். மாகுதம்—வடசேகல். "பள்ளி கொண்டன்னம்" என்ற சிலர் பாடத்தில், பள்ளிகொண்ட+அன்னம் எனப் பிரித்து, தொகுத்தல் விகாரமாகக் கொள்க. நன் பணி—உண்டானபணி என்று தல், பெரிதிற பணி என்னுதல். பிலம்—வீலம். புரை—உவமவுருபு. பேழ்—பெருகை. விடம்—விஷம். அருந்துயர்—மற்றொருவராலும் போக்க அரிதான துயர்.

கடரோளிபரத்தன குழந்தையெல்லாம்

துன்னியதாரகை மின்னொளிகருட்சி *

படரோளிபரத்தனன் பனிமதியிலுன

பாயிருளகன்றது பைம்பொழிற்கழகின் *

மடலிடைக்கீழி வண்பாணகள்காற
வைகறைகூர்ந்தது மாகுதமிழுவோ *
அடலோளிதிகழ்த்து திரியந்தடகைக
அங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுத்தருளாயே.

(௩)

குழி திசை வல்லாம்	கண்டவிடமெங்கும்	பொழில்	சோலைகளிலுள்ள
கடர் ஒளி	வாழிய கொண்களானவை	சமுடின்	பாக்குமாய்களிறுடைப
பரந்தன	பாவிவிட்டன;	மடலிடை தேரி	மடலுக்கீற
அன்னிய	(ஆகாசத்தில்) கெருவிய		(அத்தலே)
நாளை	கைத்திரங்குளிறுடைப	வண்	{ அழகிய பாணகளானவை
மின் ஒளி	மிக்க தேஜஸ்வானது	பாணகன் காற	{ பரிமளிக்க
கருங்கி	குறைவுபட்டது மன்றி		(அப்பரிமனத்தை முகந்து கொண்டு)
படர் ஒளி	மிக்க ஒளியையுடைய	கமர்ந்தது	விசாரின்றது;
பனி மதி	இவ்வன்	அடல்	{ பெருந்த மிடுக்கையுடைய தாய்
பசுத்தனன்	ஒளிமழுங்கினான்;	ஒளி திகழ்த்து	{ தேஜஸ்வ விவங்காரின் அன்ன
பரய் இருள்	பரந்த இருட்டானது	திருளி	திருவாழியாழ்வானை
அகன்றது	கீழ்கின்ற;	அம் தடவை	{ அழகிய பெரிய திருத் கையிலே புடைப
வைகறை மாகுதம்	இந்த விடிவற்றாற்றானது		அங்கத்தம்மா! பள்ளி யெழுத்தருளாய்—.
இது			
பை	பகமை தங்கிய		

முதற்பாட்டில், கதிரான் கீழ்த்திசையில் உதயவிரி கிராத்திலே வந்து
சேர்ந்தான் என்றது; இப்பாட்டில்—சோலை உதித்துத் தனது தேஜஸ்வை
எங்கும் பரப்பிக் கொண்டு வந்து தோன்றினனென்கிறது.

கண்பாண்மை புகுமிடமெங்கும் ஸரீர்பொண்கள் பாவிவிட்டன; கைத்
திரங்கள் பாகாசம் குன்றிப்போய்விட்டது; கைத்திராதிபதியான சந்திரனும்
வைவண்ணிய மடைந்தான்; [பகல் விளக்குப் போலாயினன் என்றபடி.] பாக்குக்
சோலைகளில் மடல்கிரிந்த பாணையின் பரிமனத்தை முகந்துகொண்டு விடிவற்
காற்றானது மிகுதியாக விசாரின்றது; கையுள் திருவாழியுமான தேவரீருடைய
அழகை காங்கள் கண்டுகளிக்கும்படி திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணு மென்றி
றது. “பனிமதி, படரோளி பசுத்தனன்” என்றும் அல்லிக்கலாம்.

விபாக்கிபாடு ஸ்ரீவைத்தி—“ஆகாசப் பரப்பெல்லாம் முத்துப் பந்தல் விரித்
தாற்போலேவிருக்கித் கைத்திரங்குளிறுடைய தீப்தியும் மறைந்து இவற்றக்கு
கிர்வாழகனான சந்திரனுடைய தீப்தியும் போய்த்து; தேவரீர் * அமல்க்களாக
கீழ்த்தருளாமையாலே சந்தான் தன்பரிசுமும் தானும் வேற்றுருக்கொண்
டான்.”

பாயிருள் - பாய்தல் - விபாதித்தல். பசுமை + பொழில் - ஊபம் பொழில்;
 "ஈயபோதல் இடையகரம் இய்யாதல், ஆதிநீடல் அடியகரம் ஐயாதல், தன்
 னெற்றிரட்டல் முன்னின்ற மெந்திரிதல், இனமிகவினையவும் பண்பிற்கியல்பே"
 என்பது சான்றால். கழுது-கரமுத என்னும் வடசொற்சொத்து. பாலை-உட்
 குருத்து; வாலை என்ற வடசொல் திரிபு. "வண்பாலைகள்" என்றவிடத்து,
 பாலைக்கு வண்ணப்பாவது ஓடா தாள்வம் - தன்பக்கமூன்று மணத்தைக்கொடுக்கை
 என்றும் கொள்ளலாம். வைகறை-விடிவற்காலம். (க)

மேட்டிளமேதிகள் தலைவிமோயர்கள்

வேய்க்குழுவோசையும் விடைமணிக் குரலும் *

சுட்டியவிசைதிசை பரத்தனவயலுள்

இரித்தனசகும்பினமிலங்கையர்குலத்தை *

வாட்டியவரிசிலை வானவரேறே!

மாழனிவேள்வியைக் காத்து * அவிரதம்

சூட்டியவதேறி வயோத்தியெம்மரசே!

அரங்கத்தம்மா! பள்ளியேழுத்தருளாயே.

(ச)

மேடு இள	{ உயர்த்தியும் இளமைபுத்	இவ்வகையர்	{	ராமசுவாமிச்சத்தை
மேதிகள்	{ தந்திய எருமைகளை	குலத்தை	}	
தலை விடம்	{ (மேய்க்கைக்குக்) கட்ட	வாட்டிய		உருவழித்த
	{ கிழ்த்து விடுகிற	வரி சிலை	{ அழகிய	
ஆய்ச்சன்	இடையர் (வாதுகிற)		{ சகங்கத்தைபுடைய	
வேய்க்குழல்	{ புல்லாக்குழலின் கூதமும்	வானவரேறே		தேவாதிதேவனே!
ஒசையும்		மா முனி	{ விச்வாமிதா	
விடை	{ எருதுகளின்		{ மறார்வியினுடைய	
	{ (சழுத்திற் சுட்டியுள்ள)	வேள்வியை		யாகத்தை
மணி	மணிகளினுடைய	காத்து		வினாவேற்றுவித்து
குரலும்	ஒசையும் (ஆகிய)	அவிரதம்	{ அபஞ்சுதஸ்நாகம்	
சுட்டிய	{ இவ்விரண்டும் கூழை	சூட்டிய	{ செய்வித்தருளின	
இசை				
	{ நகரிலானது	அடு திறல்	{ (வினாதிசை) ஒழிக்கவல்ல	
இசை	{ திருக்கொன்றும்		{ மிக்கவைபுடையனாய்	
பரத்தன				
	{ பாயி விட்டது;			
வயலுள்	சுழலினின்றான	அயோத்தி	{ அயோத்தியாபுரியை	
சரும்பு இனம்	வண்ணின் திரை	கம் அரசே		ஆளுகையாலே
				எக்கருக்கு எட்டாயி
				யானவனே!
இரித்தன	{ ஆரவாரித்துக்கொண்டு	அரங்கத்தம்மா! பள்ளி ஏழுத்தருளாயே—		
	{ இனம்பின;			

இளங்கன்றாறுருக்கச்செய்தேயும் ஒங்கிக்குப்பனவான எருமைக்கன் றுக்கை
 மேய்ச்ச லுக்காகக் கட்டகிழ்த்துவிடுகிற இடையர் வாதுகிற புல்லாக்குழலோசை
 யும், சேக்கனின் சழுத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள மணிகளின் ஒலியும் இவ்விரண்டும்

விசயிய த்வரியானது எத்திசையும் பாலிவிட்டது. சோலைக்குள் மாத்திர மன்றியே வெளிநிலமான வயலில் நடாக்கக்கூண்டான தாமரை முதலிய வற்றில் வண்டுகளானவை ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு தெறின; தேவர்களின் காரியமும் முனிவர்களின் காரியமுஞ்செய்தற்குப் படாதனபட்ட பெருமானே! இன்று எங்கள் காரியமும் சிறிது செய்வதற்குப் பன்னியுணர்ந்தருளவேணு மென்கிறது.

[இரித்தன கதும்பினம்.] பொழுதுவிடிந்து பூக்கள் அலர்த்தபிறகு வண்டி கள் வந்து படித்து தேனைப் பருகிவிட்டு ஆர்த்துகொண்டு ஈனம்பிவிட்டன- என்றும், நேற்று மாலைப்பொழுதில் மது பானத்திற்காகத் தாமரை மலரினாள் புருத்தவாதே ஸூரியன் அஸ்தமிக்க, மலர் மூடிக்கொள்ள, இரவெல்லாம் அத னுள்ளே கிடத்து வருந்தின வண்டிகள் இப்பொழுது விடிந்தவாதே பூக்கள் மலர், ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு ஈனம்பி ஒடிப்போயின என்றும் கருத்துரைக் கலாம். இரிதல்—சாய்தல், ஓடுதல்.

“வேள்வியுள் காத்து” என்பது சிவர்பாடல் அவபிரதம்—அவபுருத மென்றுங் வடசொல் திரிபு; யஜ்ஞயாகாதிகளின் முடிவில் செய்யும் ஸ்ராவம். அயோத்தி—அயோத்யா. (ச)

புலம்பின்புட்களும் பூம்பொழில்களின்வாய்

போயிற்றுக்கங்குள் புருத்ததுபுலரி *

கலந்ததுகுணதிசைக் கணைகடலரவம்

கனிவண்டுமிறுற்றிய கலம்பகம்புனைந்த *

அலங்கலக்தொண்டயல்கொண் டடிவினைபணிவான்

அமரர்கள்புருத்தன ராத்லிலம்மா! *

இலங்கையர்கொண்வழிபாடுசெய்கோரில்

எம்பெருமான்! பள்ளியெழுத்ததுளாயே.

(இ)

பு	பூத்திராவின் தள்ள	கிண	கொஞ்சஞ்செய்தி
பொழில்	} சோலைகளினுள்ள	கடல்	கடலினுடைய
களின் வாய்		அரவம்	ஒலிவரவனது
புட்களும்	பறவைகளும்	கலந்தது	வியர்பித்தது;
புலம்பின	{ (வணர்ந்து) ஆரவாரஞ்	கனி	தேனைப்பருகிக் கனிக்கின்ற
	{ செய்பவரின் தன;	வண்டு	வண்டுகளானவை
கங்குள்	இரவானது	மிறுற்றிய	சப்தியாபித்தி
போயிற்று	அழித்தது;	கலம்பகன்	{ பனவனைப்பூக்களாயே
புலரி	பாடிநீ கரவமரவனது	புனைந்த	
புருத்தது	வந்தது;	அம்	அழுவிய
குணதிசை	தேத்திசையிலே		

அவ்வகல் } அவ்வகல்மாரகனை
தொண்டயல் } வந்திக்கொண்டு
கொண்டு }
அமரர்கள் தேவர்கள்
அடி இளை } (தேவரீருடைய)
பணிவான் } திருவடிபிணைகளில்
பணிமாதுகைகளாக
புகுத்தனர் வந்துவின்றனர்;
ஆதலின் ஆகையானே,

அம்மன } அவ்வகல்வாயிற்!
இவ்வகையர் } வங்கேசுவரான விபீஷ
சோன் } னுழுவான் தானவருத்தி
வழிபாடு செய் } பண்ணப்பெற்ற
கேயில் } கோயிலிலே
(சன்மனார்த்தருளுகிற)
எம்பெருமான்!—அன்மத் தீவ்யாபிவே!
பள்ளி எழுந்தருளாயே—

தீர்ப்பாட்டில் ஸுத்காரிகளில் வண்டுகள் உணர்ந்தமை கூறப்பட்டது; அவ்வளவேயல்ல; சோமனார்த்தப்பாலே பொழுதுவிடிந்ததும் அறிபப்பெற்றதே பாமனாகமரகக் கிடந்துறக்கக்கடன பறவைகளும் போதுவகையின்படி வண்டு உணர்ந்தமை இப்பாட்டில் கூறப்படுகின்றது. ஸுதூள் வண்டுகள் உணர்ந்தது பகவத்ப் பாவனர் உணர்ந்ததொக்கும்; பூம்பொழில்களில் பறவைகள் உணர்ந்தது ஸம்ஸாரிகள் உணர்ந்ததொக்கும் என்பர் பெரிபவாச்சார்பிள்ளை. உறங்கு கைக்கே அதிக ஸாமக்ரிபுள்ள ஸம்ஸாரிகள் உணர்வதன்றோ அருமை.

பொழில்களின் வரப்புவாய்—எழுதுகுடி. அரலம்-ரலம் என்ற வடசொல் விசாரம்.

...

...

...

...

(இ)

இரவியர்மணி கேடுத் தேரோடுமிவரோ

இறையவர்பதினோடு விடையருமிவரோ *

மருவியமயிலின னறமுகனிலோ

மருதகும்வகக்களும் வந்துவந்தினடி *

புரவியோடாடலும் பாடலும்தேகும்

குமரதண்டம்புருத் தீண்டியனெள்ளம் *

அருவரையனையின் கோயில்முன்னிலரோ

அரங்கத்தம்மர பள்ளியேழுத்தருளாயே.

(உ)

மனி விலகுகாமரம்

செடி பெரிதான

தேரோடும் தேரோடுகூட

இரவியர் { பன்னிரண்டு
ஆதித்யர்களும்

இறையவர் { இகத்தக்கு
நிர்வாணகர்களான

பதினோரு } வகைதர குத்தர்களும்
விடையரும்

மருவிய பொருத்திய

மயிலினர் வயில்குணந்தபலைய

அறமுகன் கூப்பாற்றமன்வதும்

மருதகும் { மருத்களெல்லான
ஒன்பதின்மரும்

வகக்களும் அக்ட உலுக்களும்

வந்து வந்து { ஒருவருக்கென்று
முத்திக்கொண்டு வந்து

நாண்டி கெரும்பி நிந்த

(இவர்களுடைய வரதமனான)

புரவியோடு { குதிரைகள் பூண்ட
தேரும் } சதங்களும்

பாடலும் } பாட்டும் கூத்துமாய்
குடலும்

குமாதண்டம்	{ தேவலோகா ஸமுதமங்கள்	கோயில்	கோயிலில்
புகுந்து	{ வந்து புகுந்து		
நன்றிய	{ கொடுக்கியிருக்கிற	சின் முன்	{ தேவரீர் திருக்கண்ணோக்கத்
வெள்ளம்	{ திரைகளைத்		{ நிலை (சித்திசந்தா)
அரு ளை	{ பெரிய மலைபோன்ற	அங்கத்தம்மா	{ பள்ளி யெழுந்தருளாயே.
அனைப			

தவாதாதிதயர்கள், வகாதசுருகர்கள், தேவலோகாபதியான கண்ணுமுகன், மருத்துக்களாகிற தேவதைகள், அந்தவயணங்கள் மற்றும் கொல்லிச்செராவலாத தேவதைகளெல்லாம் பரிசுரமேதாய், தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளும் போதில் முதற் கடாசுவிஷணந்தை விரும்பி "நான் முற்பட நான் முற்பட" என்று திரண்டு வந்து நின்றார்கள்; திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளிக் கடாசுவித்தருள வேண்டுகிறதே.

"[குமாதண்டம் புகுந்திண்டிய வெள்ளம்] 'தேவ லோகாபதி' என்று முன்னே சொல்லுகையாலே 'குமான்' என்று அவன் போய், 'தண்டம்' என்று தன்னைக்குப் போய், இத்தால் லேகையும் வாக்கடவறிதே; அவ்வான் றியே, தேவஜாதியாகையாலே ஷோடச வயங்கராயிருப்பார்களிறே. இனி, தண்டம் என்கிறது அவ்வவராயுத பேதங்களை பெண்ணடியாம்" என்பது விவரப்பாணம்.

அந்தரத்தமரர்கள் கூட்டங்களினையோ

அருத்தவமுனிவரும் மருதகுமீவரோ *

இத்திரனாகையும் நானும்வக்திவனோ

எம்பெருமானுன கோயிலின்வாசல் *

சந்தார்டெருக்க விச்சாதார்த்துக்க

இயக்கதும்மயங்கினர் திருவடிநொழுவான் *

அந்தரம்பாசிட மில்லைமற்றிதுவோ

அங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே.

(எ)

எம்பெருமான்	எமக்கு ஸ்வாமிவான்	கூட்டங்கள்	{ இயக்கருண்டய பரிவான்
			{ களும்
உன கோயிலின் வாசல்	{ தேவரீருண்டய திருக்கோயிலின் வாசலிலே	அரு தகம்	{ மருததபஸ்விகளான
		முனிவரும்	{ வகையி மறவர்விகளும்
இத்திரன்	{ தேவேத்திரனும்	மருதரும்	மருத்களும்,
நானும்		இயக்கரும்	வகையரும்,
கூறையும்	{ (அவனது காதலன்மரண) ஐயவத யானையும்	சந்தார்	{ சந்தவர் கொடுக்கவும்
வந்து	வந்திருப்பது மன்றி,	கொடுக்க	
அந்தரத்த	{ அண்டத்தற்குள் இரகசியம்	விச்சாதர்	{ வித்யாதார்தன் தன்னவும்
அமரர்கள்	{ தேவர்களும்	தக்க	

திருவடி தொழுவான் மயங்கினர்	{ (தேவர்களுடைய) திருவடி களைத் தொழுவதற்காக கந்து மயங்கி கிண்டினர்;	பார் இடம் இங்கு	பூமிமீதும் } அவகாசமற்றிராசின்தது;
அந்தான்	ஆகாசமும்	அகங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுத்தருளாய்—	

அந்தரம் என்றும், அண்டம் என்றும், ஆகாசம் என்றும் தேவலோகத்துக் குப்பைப். முனிவரும் மருதரும் இயக்கரும் திருவடி. தொழுவான் மயங்கினர் என்று அர்வயம். சுத்தரர்-அழகுபொருந்தியவர் என்றபடி. வித்தாதாரவிஷ்ணுபார என்ற வடகொல்திரிபு. ஐக்குதல்-தன்னுதல். இயக்கர்-பக்து என்ற வடகொல்திரிபு. முனிவரும் மருதரும் யக்ஷர்களும் வந்து புருஷையில் கந்தர்வர்களும் வித்வாதாரர்களும் அவர்களிடையே புருந்து செருக்கித் தன்னுதின்றனசென்க. (ஈ)

வம்பலிழ்வானவர் வாபுறைவழங்க

மாநிதிகபிலையொண் கண்ணாடிமுதலா *

எம்பெருமான்படிமைக்கலம்காண்டற்கு

ஏற்பனவாயின கொண்கேன்முனிவர் *

ஐம்பருநாரதர் புருத்தனரிவரோ

தோன்றினனிரவியும் துலங்கொளிபரப்பி *

அம்பரதலத்தில்கின் றகல்கின்றதிருள்போய்

அகங்கத்தம்மா பள்ளியெழுத்தருளாயே.

(அ)

வழங்க	{ (தேவர்களுக்கு) ஊமர்ப்பிப்ப தற்காக	கன் முனிவர்	மறையிதனும்
அம்பு அவிழ்	பரிமளம் மிகுத்த	அம்புரு காதர்	} அம்புரு காதர்களும்
வாபுறை	அதகம்புல்தம்	புருத்தனர்	வந்து கின்றுடன் ;
வா	கிறத்த		(இதுவுமன்றி,)
கிதி	{ சங்கீதி பத்மகீதிகளும் (கையிலே யுடையாடங்க கொண்டு)	இரகீடும்	குலியலும்
வானவர்	தேவர்களும்,	தனக்கு ஒளி	(தனது) மிக்க தேஜஸை
அபிலை	காமதேவையும்	பரப்ப	{ எங்கும் பரப்பச்செய்த கொண்டு
தான்	ஒளி பொருத்திய	தோன்றினன்	உதயமானான் ;
கண்ணாடி முதலா	{ கண்ணாடி முதலாக,	திருள்	திருளானது
எம்பெருமான்	வ்வாயியான தேவரோ	அம்பரதலத் தில் நின்று	} ஆசைத்தினின்றும்
காண்டற்கு	கண்டருளுகைக்கு	போய்	{ கீழ்ப்போயிற்றது ;
கற்பன	{ தருதியடிபுண்ணையான	அகங்கத்தம்மா	பள்ளியெழுத்தருளாய்—
படிமைக் கலம்	{ உபகாசனங்கொல்லா கொண்டு		

“வம்பலிற்” என்பதை வானவர்க்கே அடைமொழியாகி, நித்ய யௌவ நதையுடைய தேவஜாதிகள் என்றும் பொருள்சொன்னலாம். படிமைக்கலம்- திருவாராத உபகரணம். நிதி, கபிலா, தம்புதுளாதர், சலி, அம்பாதலம்-உட சொற்கள். (அ)

ஏதமில்லண்ணுமை யெக்கம்மத்தளி

யாழ்துழல்முழுவமோ டிசைதிசைகெழுமி *

கீதங்கள்பாடினர் கின்னார்க்குடர்கள்

கெந்தருவருமிவர் கங்குலமெல்லாம் *

மாதவர்வானவர் சாரணரீயக்கர்

சித்தரும்மயங்கினர் திருவடிதொழுவான் *

சூதலிலவர்க்குளா னோலக்கமருள

அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. (க)

எதம் இன்	குற்றமற்ற	மாதவர்	மதமர்விகளும்
தண்ணுமை	சிறப்பறையும்	வானவர்	தேவர்களும்
எக்கம்	{ ஒத்தாறத்தத்தியைபுடைய வாத்யமும்	சாரணர்	சாரணர்களும்
மத்தளி	மத்தளமும்	இயக்கி	வடிவங்களும்
யாழ்	வினையும்	சித்தரும்	வித்தர்களும்
குழல்	புல்லாக்குழல்களுடைய	திருவடி	{ (தேயர்குடைய) திருவடி தொழுவான் { ஊர்வ வணங்குகைக்காக
திசை	திருக்கொள்கும்	அங்குலம்	{ இரவெல்லாம்
முழுவமோடி	இவற்றின் முழக்கத்தோடி	மயங்கினர்	{ (கெருக்கத்தில் வருந்தி) மோதமுற்றனர்;
இசை கெழுமி	{ இசை மாட்டிப் பாட்டு பாடக்கவதான	சூதலில்	சூதையிலே
கின்னார்	கின்னார்களும்	அவர்க்கு	அவர்க்குக்கு
கருடர்	கருடர்களும்	கான் ஓவக்கம்	{ பகலெல்லக்க அருள { மருளுகைக்காக
கெந்தருவரும்	கந்தர்வர்களும்	அரங்கத்தம்மா!	பள்ளி யெழுந்தருளாய்—.
இவர்	இதோ மற்றவர்களும்		

வாத்தியங்களுக்குக் குற்றமில்லாமையாலது—எதம் நன்கு உண்டாய்படி அமைதியாயிருக்கை. எக்கம்—நானமென்றுக்கறவர். முழவம்—‘பெருவாயன்’ என்றொரு வாத்யவிசேஷமுண்டு; அதனைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்; அப்போது— யாழ்குழல் முழவங்களி லுண்டான நாதமானது திசைகள்தோறும் வியாபிக்கும் படி கிர்வாராதிகள் கிதங்களைப் பாடாநின்றனர்; கெந்தருவம் இவர்-கெந்தர்வர் களும் இதோ அருகே வந்திராநின்றார்கள் எனப்பொருள் கொள்க. சாரணர்— தேவஜாதியிலே உலாவித்திரியுமுனர்கள்,

விமானஞ்சாரிகளான தேவர்களோடு மஹர்ஷிகளோடு யஷ்வலித் தசரண
சென்கிற தேவர்களோடு கிந்தரர் கருடங்கள் என்கிற மங்கலாசாஸகம் பண்ணு
வாரோடு இயர்களில் தலைவரான கந்தர்வர்களோடு யாகியற, சிறியர் பெரியர்
என்னுந் இவர்களை வந்து படுகாடுகிடக்கின்றனர் ; திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி
எல்லாரும் வாழும்படி கடாகழித்தருளவேணுமென்கிறது.

கீதம்—கீதம். 'கந்தருவர்' என்பது மோனைவிரிபம் நோக்கிக் "கேந்தரு
வர்" என்குவிற்று. ௩௩ நோலக்கம்—பாரதம் காலத்திலே சீரியசிக் கரசனத்திலே
பெரிய கோஷ்டடியாக எழுந்தருளியிருந்து எல்லாசையும் குளிரக்கடாகழிக்கும்
காதலன்.

(௯)

கடிமலர்க்கமலங்கள் மலர்ந்தனவியையோ
கதிரவன்களைகடல் முளைத்தனவியேனா *
துடியிடையார்க்கு குழல்பிழிந்துதழித்
துதிலுத்தேழினர் குழ்புனலாங்கா *
தோடையோத்ததுளவமும் கடையும்பொலிந்து
தோன்றியதோள்தோண்ட ஈடிப்பொடியென்னு
மடியனை அளியனென் தருளியுன்னடியார்க்
காட்பதேத்தாய்பள்ளி யேழுத்தகுளாயே.

(௧௦)

புனல் குழ்	{ திருக்காவேரி தீர்த்தத்தானே குழப்பட்ட	சரி குழம்	{ (அமர) கருண்டமயிர் குழைய
அரங்க	{ ஸ்ரீரங்கத்தில் கன்வளர்ந்தருளுமவனே	பிழித்த உதறி	{ (தீர்ப் பனையறப்) பிழித்த உதறிலிட்டி
கடி	பரிமளமுடைய	துதில் உடுத்த	{ (தம்தம்) துடைகளை உடுத்தகொண்டே
கமலம் மலர்கள்	{ தாமரைப் பூக்களானவை	தறினர்	கரையேறிவிட்டார்கள்
மலர்ந்தன	(கன்னுக) மலர்ந்தவிட்டன ;	தோடை ஒத்த	{ துழைக்காத தொடுக்கப்பெற்ற
கதிரவன்	{ (தாமரைமைய மலர்த்தவல்ல) காதுவனாவன்	துளவமும்	திருத்துளாய் மலையும்
களை கடல்	{ கோஷ்டஞ் செய்கையையே இயல்வாகவுடைய கடலிலே	கடையும்	பூக்குடையும்
முளைத்தன	{ உதயசிரியிலே வந்து தோன்றினான் ;	பொலிந்த தோன்றிய	{ விளர் * ஏற்கப்பெற்ற
துடி இடையார்	{ உடுக்கைபோன்ற (காதுக்கொ) * இடையையுடைய மாதர்	தோள் தோள் - ஈடிப்பொடி யென்னும்	{ 'தொண்டாடிப்பொடி' என்ற திருநாமமுடைய
		அடியனை	தாமரை

அனியன் என்று அருளி	{ திருவட பண்ணுதலுக்கு உரிய பாத்நிரம்' என்ற திருவுள்ளம்பற்றி அக்கேரித்தருளி	ஆள் படுத்தாய் குளாக் வேணும்; (அதற்காக)
உன் அடியார்த்து	{ தேவரீருடைய சித்யகங்கைச்சாஸன பாகவதர்களுக்கு	பள்ளி { திருப்பள்ளியையவிட்டு எழுந்தருளாய் { எழுந்தருளவேணும்.

கீழ்க்கூறிய தேவரீரறி கந்தர்வாதிகள் அப்படி கிடக்கட்டும்; “கன்னத் தேன் நானுத் தொண்டாய்த் தொண்டுகே கோலம்பூண்டு” என்றபடி—தேவரீருடைய அத்தானிச் சேவகன் என்று தேர்த்தும்படி பூக்குடையும் தோளுமாக வந்து விற்பிற அடியேன் அக்கேரித்தருளிப் பாகவதர் திருவடிகளில் காட்டிக் கொடுப்பதற்காகத் திருப்பள்ளி புனர்த்தருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்து இப் பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டுகின்றனர்.

கதிரவன் கடலில் முளைத்தான் என்பதும் மலைதிருச்சிபிம்முளைத்தான் என்பதும் உபலகஷணமெனப்படும்; “மாவாறெழுங்கூர்” என்று காட்டுமரபோலே.

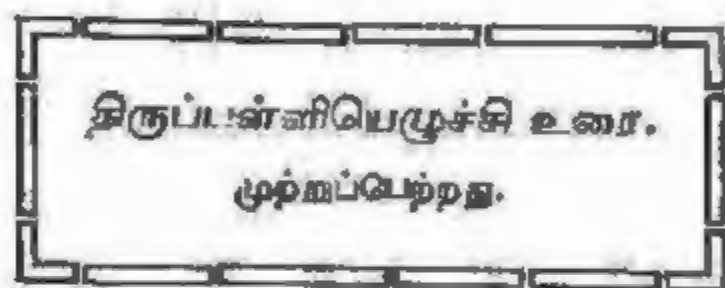
[துடியிடையார் இப்பாதி.] “கோலவளப் வெண்ணெயுண்டவாயன்..... அனியாங்கன்” என்கிற ஸமாதிபாலே சொல்லுகிறபடி. ஆயர்மாதர் விடியற் காலத்திலே எழுந்து உ கோழியைமுழப்பதன்முன்னம் குடைந்து நீராடப்போரு கையில் நீயும் அவர்கள் பின்னேசென்று ஒளித்திருந்து அங்கவர் பூத்துகில் வாரிக்கொண்டிட்டு, அரவேரிடையார் இரப்ப “மங்கை கல்லீர்! வந்து கொள் பின்” என்று மாமேறியிருக்க, “தோழியும் நானுத் தொழுதோம்” என்பது, “கோலக்கரியபிரானே! குருந்திடைக்கறை பணிபாய்” என்பது ஆக இப்படி நிகழும் சாஸனபலங்களை நீ இழந்தாயிரியே; அவ்வாய்ச்சிகள் நீராடித் தலைதுடைத்தத் துதித்துத்துக்களையேறியிட்டார்களே என்கிறது.

[கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள்.] “ஆழியஞ்சங்கு முடைய சங்க ளடிகள்” என்று—எம்பெருமானுக்கு ஸேவிதவஸூசக லக்ஷணமாகத் திரு வுழி திருச்சங்கு அமைந்தாற்போலே ஆழ்வார்க்கு ஸேவிதவஸூசக லக்ஷண மாகப் பூக்குடை அமைந்தபடி. “வந்திது விரிகாபாரீ” என்று—வரவாஸத் திலே மண்ணெட்டியும் கூடையுமிதே இளைப்பெருமானுக்கு நிருபகமாகக் கொல் லிற்று.

[உன் அடியார்த்து ஆட்படுத்தாய்] எம்பெருமானுளையிலே நிற்பதோடு ஸம் வராத்திலே மாய வன்சேற்றன் எல் பொய்ச்சிலத்திலே காலதாழ்த்து நிற்பதோடு ஒருவாகியில்கை; பகவத் சேஷத்வத்துக்கு எல்லையில் பாகவதக்கங்கரியம் என் கிற ஸகல சாஸ்தா ஸாப்பொருளை நன்கு உணர்த்தவராதலால் தாம்பெற்ற திருகாமத்துக்கு ஏற்ப, பாகவத கங்கரியத்தைப் பிரார்த்திக்கின்றார்.

[பள்ளி யெழுத்தினாய்.] தேவரீர் பள்ளிக்கொண்டிருப்பது எம்மாரிக
 னைப்போனே சோர்வு சோம்பலானன்றே! 'எவனைப் பிடிக்கலாம்? எவனைத்
 திருத்தலாம்?' என்று யோருசெய்யமுறக்க மித்தனைபன்னே? அந்த யோகநித்
 தினாக்குப் பணன் கைபுகுந்தான்பும் உறங்கக்கடவதோ? உணர்ந்தருளலா
 காதோ?' என்கிறார். (ம)

அடியாவு:—சதிர் கொழு கடர் மேட்டு புலம்பின இரகிவர் அந்தரம்
 வம்பு ஏதம் கடி அமலன்.

தொண்டாகுப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

